

JAK TO BYLO S ŠAHRAZÁD DÁL

TISÍC A DALŠÍ NOCI

Žáci čtvrté třídy ZŠ Opava - Malé Hoštice

a

třídní učitelka Mgr. Lenka Reichlová

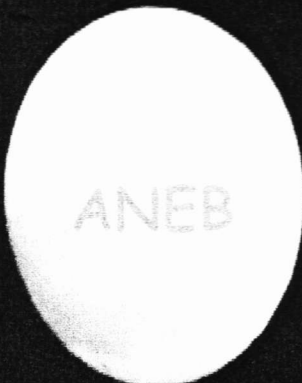

Rok 2011

JAK TO BYLO S ŠAHRAZÁD DÁL

ANEŽ

TISÍC A DALŠÍ NOCI

TEXT A ILUSTRACE: Žáci 4.třídy ZŠ Opava - Malé Hoštice

TECHNICKÁ POMOC A ZPRACOVÁNÍ: Mgr.Lenka Reichlová

ROK VYDÁNÍ: 2011

VĚNUJEME DĚTEM NA CELÉM SVĚTĚ

Děkujeme našim rodičům, prarodičům, tetám, strýcům, paním
učitelkám a všem milým lidem za jejich lásku a vzdělání.
Protože bez vzdělání bychom tuto knihu nemohli napsat,
ani si ji přečíst.

OBSAH

Úvod	5
1. O kouzelné krabičce (Markéta Jordová).....	6
2. Aragost a Aratost (Julie Mečiarová)	9
3. O statečné Šintě (Radek Režnar).....	12
4. Chlapec jménem Liman (Zbyněk Celta)	14
5. O dvou králích (Matyáš Adametz).....	16
6. Láskyplný lektvar (Jennifer Alexandra Para).....	19
7. O posvátných kočkách (Vojtěch Stiborský).....	21
8. Versuel a Duje (Vojtěch Hrda).....	23
9. Zvířecí děvče (Lenka Stočková).....	25
10. Kouzelný Mufin (Adéla Kozůbková).....	26
11. O zlém králi a hodné královně... (Zuzana Tietzová)	28
12. O závodním velbloudovi (Vojtěch Stiborský).....	30
13. Kouzelný náhrdelník (Alena Krajíčková).....	32
14. Král a zvěřinec (Martina Rehbeinová).....	34
15. Pes Alidyngo a jeho pyramida (Adéla Kozůbková)	36
16. O bílé labuti (Veronika Tesaříková).....	38
Příloha autoři	41

ÚVOD

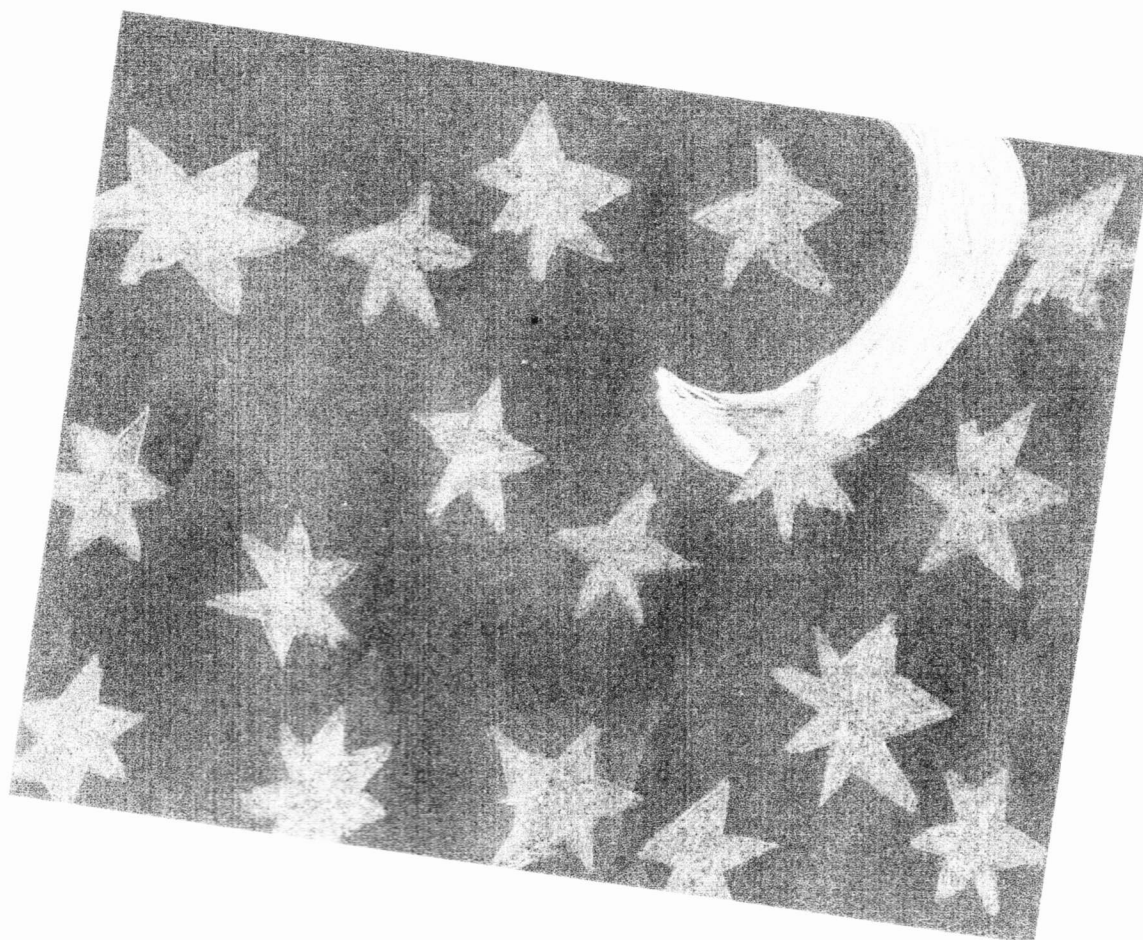
Tak jako končí každá pohádka, tak i kdysi skončila kniha Františka Hrubína s názvem Pohádky z tisíce a jedné noci. Kniha dobrodružná, úsměvná, poučná i napínavá.

Kdybychom byli v kouzelném světě pohádek, tak si přičarujeme něco zvláštního.

Ale my tam opravdu jsme!

Naše třída ožila tisíc let starý příběh o chytré Šahrazád a králi Šahrijánovi a vytvořila šestnáct nových příběhů.

Přenesme se společně do pohádkové země. Do země, kde slunce pálí a písek hřeje! Do země plné (ne)skutečných věcí i (ne)skutečných příběhů.

Chytrá Šahrazád vyprávěla králi tisíc a jednu noc pohádky. Nikdy pohádku neřekla až do konce. To proto, aby ho přinutila i další noci její vyprávění poslouchat a ráno jí nepopravit.

Víte, jak to bylo s Šahrazád dál? Co se stalo právě tu další noc, kdy měsíc zářil a hvězdy svítily vysoko na nebi?

Král ujistil Šahrazád, že ji ráno nepopraví, i když pohádku řekne až do konce během jedné noci. A slib dodržel..

Celý palác nevěřil vlastním uším. Co vedlo krále k takové změně? Bylo to jednoduché. Král se zamiloval nejen do pohádek, ale také do Šahrazád. A protože byl zvyklý den co den usínat u jejího vyprávění, chtěl pohádku slyšet i tuto noc. A tak mu řekla příběh

O KOUZELNÉ KRABIČCE

Pohádka začíná tím, že mladý kupec Azim se vydá na nebezpečnou cestu po světě. Jednoho dne se Azima zeptal jakýsi stařec: „Chceš splnit tři přání? Pokud ano, tak mi přines kouzelnou krabičku“ A tak se Azim vydal na cestu, ušel tři míle a viděl starou chaloupku, ve které by mohl přespát. Přistoupil k chaloupce a potichu zaklepal. Avšak nikdo chaloupku neobýval. Azim se v ní dobře vyspal na seně a hned po probuzení vyšel na dalekou cestu, kterou mu zadal stařec. Chudák Azim se polovinu dne pařil sluncem na poušti, nikde ani kapka vody, až najednou uviděl studnu. Azim z posledních sil doběhl ke studni a vylekaně se na ní podíval. Studna mluvila a řekla mu, že

člověk, který ji donese trochu sena, se může napít. Ještě že měl Azim plné oblečení i brašnu sena z noci. Otřepal se, a trošku sena dal studně. Ach, to byla úleva, když se konečně mohl napít, aby neumřel. Azim byl zachráněn.

Vydal se dál a konečně došel ke kouzelným lesům, kde stínu, vody a chládku bylo plno. Azim si chvíli odpočinul a pokračoval dál. Prošel devatero mořských úskalí, ale kouzelnou krabičku nenašel. Prošel desatero pouští a stále krabičku nikde nenacházel.

Až po třech dnech se stařec zase objevil a ukázal Azimovi cestu. Azim byl šťastný, že nezahynul v poušti. Podle cesty, kterou mu stařec ukázal, se dobře orientoval a neztratil se v Labyrintu ztracení.

Uběhly další tři dny a Azim došel k místu, kde měl hledat kouzelnou krabičku. Byl překvapen, protože došel ke kouzelnému zámku kde by měla krabička. Nyní už věděl dobře, kde má hledat. Věděl, kde jsou takové kouzelné věci. Podíval se do staré zaprášené schránky. Ale jak byl zklamán, když krabička ve schránce nebyla.

Azim dlouho přemýšlel a lámal si hlavu. Konečně si vzpomněl na dávnou minulost! Kdysi obchodoval s mužem, který s ním krabičku vyměnil za kouzelný prach. A tak pomoci kouzelného prachu přičaroval muže, vyměnili si zpátky své kouzelné věci a Azim mohl konečně krabičku starci donést. Donesl a on mu za to splnil tři slíbená přání. Víte, jaká přání to byla? Vztít si nádhernou princeznu Naby, bydlet v krásném zámku u moře a žít šťastně až do smrti. Stařec vše Azimovi splnil a opravdu. Žil si pohádkově až do smrti.

Jakmile Šahrazád skončila pohádku, král měl úsměv na rtech, ale spal. Usnul jako každou noc předtím. A tak nezbývalo Šahrazád nic jiného, než mu jí znova dopovědět další noc. A tak se i stalo. Povídala a povídala až se rozpovídala k dalšímu příběhu. Tentokrát si už dával král Šahriján pozor, aby neusnul. O čem byla první pohádka, kterou měl vyslyšet celou během jedné noci?

ARAGOST A ARATOST

Byl jednou jeden starý král jménem Sambaran III. Protože byl hodně starý, zdědil po něm vše jeho syn Aragost, který žil v Egyptě. V tu stejnou dobu žil na druhé straně Egypta chudý rybář Aratost. Měl rodinu s pěti dětmi. Jelikož žil v bídě, neměl se o děti jak postarat. Ani rybolov už tolik nevynášel jako za starých časů. Ale přesto chodil rybařit dále.

I ten den tomu tak bylo. Po cestě k moři potkal zlatou kočku, a protože je kočka v Egyptě posvátná, tak jí musel odnést králi Arabistovi. Šel tedy oznámit domů, že jde ke králi.

V půli cesty kočka promluvila: "Já ke králi nechci, já od nového krále utekla!" Rybář přemýšlel, jak se zachovat. Byl si vědom toho, že pokud nesplní nařízení krále, bude popraven. Nebyl hloupý ani zlý a tak se rozhodl, že kočku pustí. Myslil si, že ho za to špatný osud nemine a to samé si uvědomovala i zlatá kočka.

Rybář se s velkým smutkem vracel domů. Ještě ani nebyl za nebeskou horou, když zaslechl zašustit písek na pláži. Otočil se a nevěřil. Spatřil kočku, jak se za ním vrací. „Vím jak ti pomoci, abys nebyl popraven a já nemusela ke králi. Poslouchej mne dobře! Najdi stejnou kočku jako jsem já, nabarví jí zlatou barvou a odnes králi. Barvu koupíš v městě na trhu.“ Sotva to dořekla, mihla tlapkou a vykouzila peníze.

Aratost kývnul spokojeně hlavou a vydal se do města. Splnil vše, co mu kočka nakázala, předstoupil před krále a dal mu zlatou kočku.

Král nikdy žádnou jinou zlatou kočku neviděl a ani nevěděl, že kdysi dávno nějakou takovou kočku jeho otec, král Sambaran III. měl.

Aratost ve městě potkal bohatého kupce, který mu řekl: „Že ty jsi chudý rybář Aratost?“ „Ano, to jsem. Odkud to víš?“ „Pocházím ze stejné vesnice jako ty, ale protože jsou ve vesnici samí chudí lidé a málo práce, odstěhoval jsem se do města.“

Kupec věděl, že i Aratost je chudý a dal mu nějaké peníze. Rybář mile poděkoval a vydal se dál na cestu.

Mezitím se v království král Aragost dozvěděl, že kočka není pravá, ale že je pouze nastříkaná barvou. Dostal obrovskou zlost a vydal rozkazy všem vojákům. Najít Aratose a přivést ho zpět do království. Král stál o pomstu tak mnoho, že vyhlásil odměnu tomu, kdo Aratose přivede. Jaká to byla odměna? Půl království a život plný bohatství.

Aratost se o tom dověděl a sám se u krále přihlásil. Král jak slíbil, musel svůj slib dodržet a to i přesto, že se přihlásil viník sám. A tak se Aratost přestěhoval z chudého domku ve vesnici do své poloviny království i s celou svou rodinou. Od té doby se měl moc dobře. A co kočky? Nabarvená utekla. A ta zlatá? Ta se asi někde toulá.

Skončil příběh a král byl celý rozzářený, že poprvé pohádku vyslechl až do konce.

Uběhlo dalších pár dní a Šahrazád se narodilo miminko.. Lidé z paláce holčičce přáli krásný život a statečnost. Jako každá vzorná máma, tak i ona vyprávěla před usnutím pohádky své dcerce A právě o statečnosti je i příběh pro malou dcerku Lejsi.

O STATEČNÉ ŠINTĚ

Kdysi žil na poušti Sahara rolník Alahál, který měl krásnou dceru Šintu. Alahál poslal dceru nakoupit. Moc peněz neměli, a tak dostala jen jeden stříbrňák. Šinta se vracela domů, když kolem ní prošla karavana.

Z jednoho vozu vypadl diamant. Jakživ nic podobného neviděla. Zvedla ho a přinesla otci. Ten jen sprásknul ruce. Věděl, že diamant přinese obrovské štěstí a bohatství pro jejich dům. A tak se vydal Alahál nakoupit do města všechny potřebné věci.

Ale štěstí tomu chtělo jinak. Drábové ho chytili, protože nevěřili, jak se mohl chudák dostat k tak vzácnému drahokamu. Jakmile se tato zpráva donesla Šintě, neváhala a utíkala za králem. Prosila o otcovu milost.

Král slíbil, že otce pustí, pokud splní tři úkoly a přinese dřevěnou kostku, ptačí pero a vodu ze studny života. První úkol byl těžký, ale pro Šintu nebylo nic, co by ji zastavilo k záchraně otce. Musela uhádnout hádanku, kterou jí uložila položena-pololev. „Co chodí po čtyřech nohou, poté po dvou nohou a nakonec po třech?“ Šinta se zamyslela a po chvíli vykřikla: „Člověk!“ Byla to správná odpověď, a proto nezbývalo položeně-pololvovi nic jiného, než jí dát dřevěnou kostku.

Šinta šla spokojeně a s odhodláním plnit druhý úkol. Celé dny i noci hledala horu Hari, na které žil obrovský pták Haraka. V nestřeženém okamžiku vytrhla ptákovi pírko a utíkala co jí nohy stačily zpátky. Schovala se v temné jeskyni, aby ji pták nerozkloval. Ale stalo se něco, o čem Šinta neměla ani tušení.

Pták padl mrtev na hlínu. Bez vytrženého pírka nemohl žít. Dívka byla velice smutná nad jeho zmařeným životem. Ovšem to by nebyla Šinta, aby na něco nepřišla. Rozběhla se ke studni života, do ní namočila ptáka a čekala. Čekala dnem i nocí až pták ožije. A najednou: „Cvrliky, cvrliky, cvrk!“ Zaskřehotal, zamával křídly, vznesl se vysoko nad oblaka a odletěl.

Šintě se vykouzlil úsměv na tváři, popadla nádobu na vodu, nalila do ní vodu života a vydala se zpět ke králi.

Král byl ohromen dívčinou statečností, že ihned pustil jejího otce a sám si jí vzal za manželku. Z Šinty se stala ctěná královna a všem se vedlo tuze dobře.

Neuplynul ani rok a na svět přišlo Šahrazádino druhé miminko. Tentokrát se narodil chlapec. I jemu přálo celé město Bažmún štěstí a srdce na pravém místě. Lidé chtěli, aby byl stejně tak přátelský jako Limanův kamarád. Kdo to ale byl Liman?

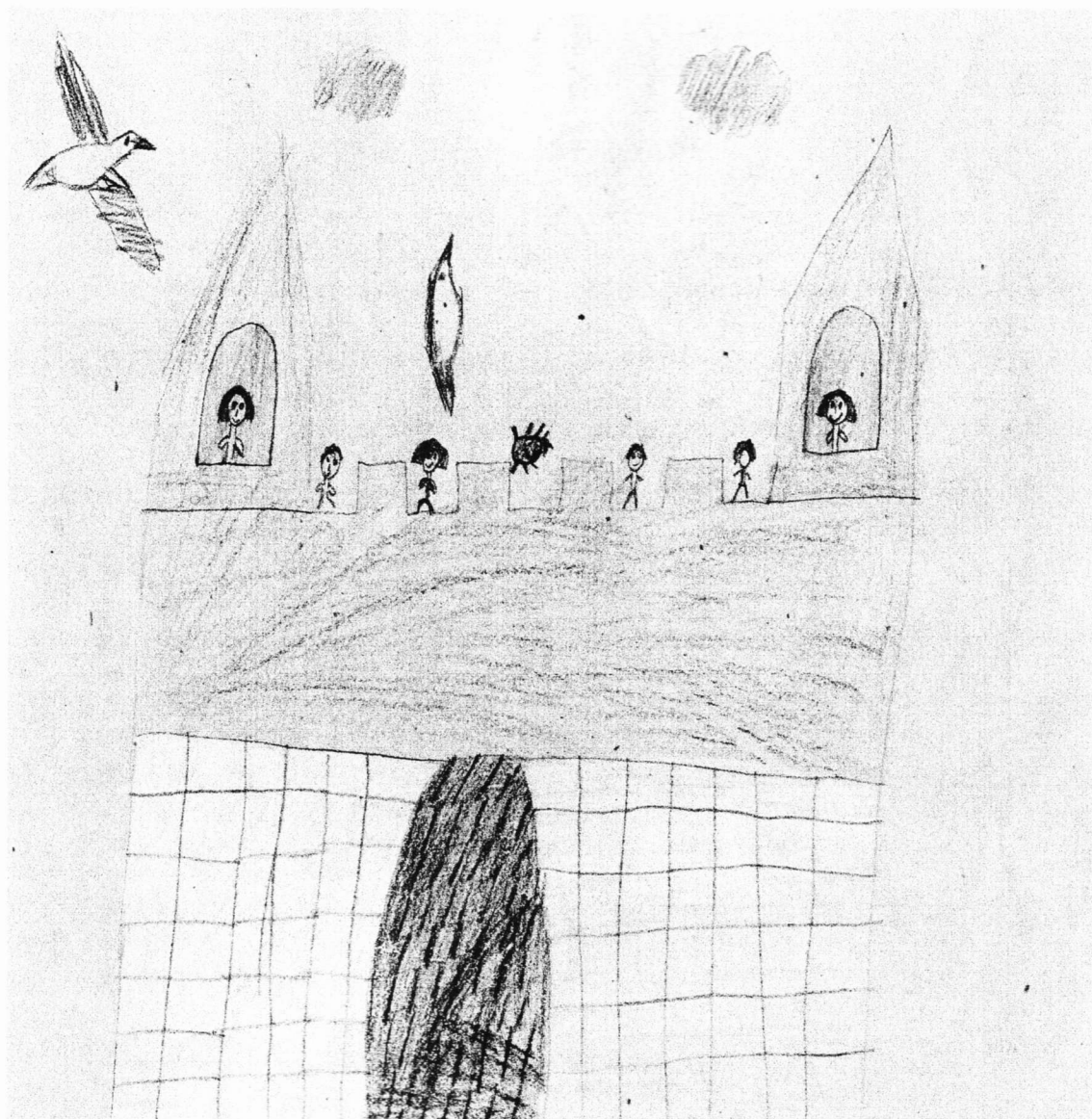
CHLAPEC JMÉNEM LIMAN

Liman byl chlapec z rodiny bohatého obchodníka. Mě vše, co chtěl, ale moc dobře se nechoval. Proto neměl ani moc přátel. Bydlel v krásném domě, ale zahrada byla celá spustlá a nekvetla tam ani jedna růže. Téměř žádní lidé v písečném městě neměli zahradu s trávou a hnědou hlínou, jen Limanova rodina. Vždy si na zeleném trávníku rodina zakládala. A tak nikdo nemohl přijít na to, proč se z tak krásné zahrady stalo škaredé a nevzhledné místo. Za vším byl Liman. Ničil vše, co mu pod ruce přišlo. A hlavně mraveniště.

Za tuto jeho špatnou vlastnost se mu do zahrady nastěhovaly mšice, zničily všechny krásné kvetoucí rostliny a keříky. Matku i otce to trápilo. Ale nevěděli, co s tím.

Jednoho dne chlapec pozoroval na trhu chudého opáleného chlapce, jak si hraje s mravenci a dokonce je krmí hmyzem. „Co to děláš?“ udiveně se ptal Liman. Chlapec mu vysvětlil, jak je důležité, aby se neničily mraveniště a nešlapalo se po malých mravenečkách. Liman se velice styděl za své chování a uvědomil si, že bez mravenců to v přírodě nejde. Pokud nebudou mravenci, bude hodně mšic. A právě ty mšice zničí všechny růže v jeho zahradě.

Limon pochopil, že to, co dělal, bylo špatné. Od toho dne si dával dobrý pozor, aby nezašlápnul žádného mravence. A navíc si našel chytrého kamaráda.

Plynul čas, pomalu se začali stěhovat mravenci do zahrady zpátky, pojídali mšice a květiny opět krásně voněly.

Tento příběh se dodnes vypráví z generace na generaci, ať všichni ví, jak to bylo s Limanem a jak příroda potřebuje každého malého broučka.

Šahrazád už měla dvě miminka, ale přece jen něco chybělo. Víte to někdo? No přece svatba! Z Šahrazád se stala královna Šahrazád a jejím mužem nebyl nikdo jiný než samotný král Šahriján. Ale než byla velká sláva, něco se stalo.

O DVOU KRÁLÍCH

Pár hodin před svatbou se Šahrazád vydala na trh dokoupit poslední šperky na svou svatbu. Ale cesta byla příliš klikatá a za tolik let už zapomněla, jak se tam dostat. Šla zkratkou podél minaretů, ale zabloudila. Na cestě spatřila malého sirotka. Zavolala na něj. On k ní přišel a pěkně si spolu povídali. Tu se najednou sešerilo a ani jeden z nich cestu nenašel. Nezbyvalo jim nic jiného, než na cestě přespát. Ulehli k velkému kameni, ale nemohli usnout. Chlapec se bál. Šahrazád se rozhodla, že tak jako králi vyprávěla den ode dne pohádky, tak dnešní noc povypráví něco malému chlapci.

Byla nebyla jedna daleká země, ve které žili dva králové. Každý měl svůj zámek a každý si v něm spokojeně vládnul. Vedlo se oběma dobře, ale jednoho slunečného odpoledne se nepohodli. Ten první se jmenoval Akulsár, byl chytrý a moudrý. Druhý byl Akulbán, ovládal bojové umění a jeho statečnost neznala mezí široko daleko.

Rozhodli se, že nechají své koně zavést do hlubokého lesa a ten, který je najde jak první, dostane oba zámky a možnost vládnout celému jižnímu kraji. No a kdo prohraje, opustí království a zmizí někde za mořem. Akulsár na to šel chytře.

Večer uvařil nápoj mládí pro sebe a pro bratra lektvar oslabení. Poté mu ho přilil do pití. Hned ráno byl Akulbán unavený, sotva dojel na okraj lesa. Mezitím se prodíral lesem jeho omlazený bratr svěží jako rybička a hledal koně. Znenáhla se mu zachytil o nohu provaz.

„Co to asi je? Provaz je prázdný, kde je kůň? Někdo ho musel odvázat. Ale kdo?“

Přemýšlel nad bratrem, sluhou, zlým zvířetem, černošským duchem, kočkou a nic ho nenapadlo. Dlouhé dny oba bratři hledali a hledali. Hledali marně až se jednou potkali sami dva. Akulbán se mezitím zotavil a zesílil, a tak vyzval bratra na souboj. Bratr věděl, že ho nemůže nikdy přemoci, a proto se vzdal. Najednou se zde objevila víla. A řekla: „Rozsoudím vás!“ Chvíli se na ně dívala a pak odhodlaně zapískla jemným hláskem: „Králem se stane Akulsár a ty Akulbáne budeš poustevníkem. Rok se budeš toulat a sbírat nové zkušenosti a přesně za rok se staneš plnohodnotným králem také.“ Poté zmizela. Bratři byli vyjeveni a vše uposlechli. Akulbám odjel, rok se toulal, za rok se vrátil a od té doby oba dva vládli společně, moudře a v míru.

Ráno se Šahrazád probudila, společně se sirotekem našli cestu do města, rozloučili se a ona mu k pozdravu přidala jeden zlatý dinárek, ať si koupí šaty i jídlo. Sirotek poděkoval a slíbil, že se přijde podívat na její svatbu. Zamávali si a Šahrazád už utíkala, co jí nohy stačily do paláce.

Všichni už byli připraveni v krásných hábitech, barevných turbanech a těšili se na svatbu. Jakmile si Šahrazád vzala za manžela krále Šahrijána, tak je sousední vládce moří a písku Ehrebáz pozval na slavnostní přivítání do jeho království.

LÁSKYPLNÝ LEKTVAR

Šahrazád oplývala krásou a vznešeností a král Ehrebáz se do ní zamiloval. Nevěděl co dělat, a tak šel do města hledat šarlatány.

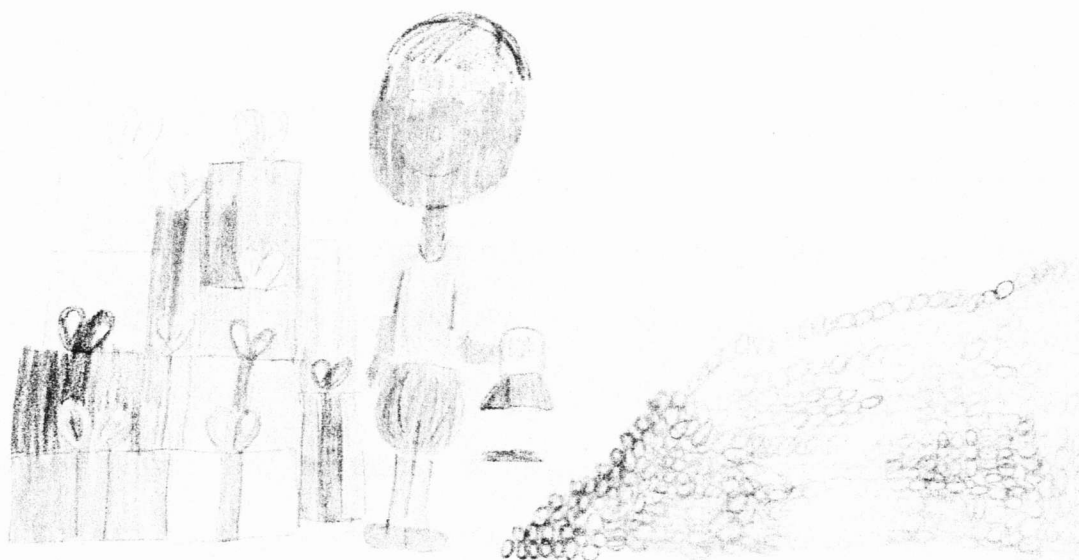
V tom slyšel, jak někdo na trhu volá: „Lektvary na nešťastnou lásku!“ Je jisté, že tam král utíkal. Vybral si lektvar, zaplatil za ně sedm ahbárů a těšil se na výsledek. Ale netušil, že kupec není pravý šarlatán a že lektvar je pouze vývar z bylinek. Jak měl lektvar údajně fungovat? Půl skleničky vypije on a půl vypije žena, kterou má rád. Vše udělal tak, jak mělo být, ale nic se nestalo. Láska nepřicházela. Zlobil se, ale nevzdával.

Nechal se velbloudem zavést za dlouholetým přítelem Muránem. Ten mu dal radu: „Najdi kouzelnou lampu. V ní jsou ukryta všechna tajná přání. Je ukrytá v hluboké pouštní jámě. Ale ta je až v samém nitru země.“ Ehrebáz se tam ihned vydal. Báł se, ale láska byla silnější. Lampu našel a začal čarovat. Z lampy se linula krásná vůně, kouřilo se z ní a pak spadla na zem. Král se zaradoval a vrátil se domů.

Myslel si, že na něj bude Šahrazád čekat, ale mýlil se. Žádná láska. Král tak zuřil, že utekl a nikdy už ho nikdo nespapřil. Ehrebáz se ptal sám sebe, proč lampa nic nevyčarovala. Proč?

Protože láska nepřekoná žádné čary. Protože láska Šahrazád a Šahriána byla opravdová a velká. Měli se tak rádi, že jim to nikdo nepřekazil. Ani kouzelné lektvary.

Od té doby se v království přestalo kouzlit. Nikdo už na čáry a kouzla nevěřil. Věřilo se jen v krásu příběhů, které Šahrazád vypravovala každému, kdo se pěkně a zdvořile choval. Pokud se i vy umíte vzorně chovat, máte dovoleno přečíst si několik dalších příběhů.

O POSVÁTNÝCH KOČKÁCH

Za řekami a pyramidou žila posvátná egyptská kočka, která měla kot'ata a skoro všechna byla celá bílá. Měly mít kouzelnou moc. Ale o jedno z flekatých kot'at, které se jmenovalo Flíček, měli lidé starosti. Mysleli, že žádnou moc mít nebude.

Jednoho dne se ukázalo, že kot'ata mají poslání. Chránit hrobky faraonů. Proto se musela vydat k prověřovacím zkouškám. A tak každý den pilně cvičila a učila se bojovat. Flíček to měl hodně těžké, protože se mu ostatní kot'ata smála, že vypadá hloupě a je nešikovný. Všechna kot'ata se moc těšila na nadcházející zkoušky. Měla najít obrovský zelený diamant, který je pro egyptské kočky posvátný dar od Boha. Když ale vstoupila kot'ata do hrobky, začala se bát. Bylo tam hodně pavouků a pavučin. Najednou se před nimi objevilo rozcestí. Všechna bílá kot'ata chtěla jít vpravo, protože tam viděla světlo. Ale Flíček měl výborný čich a věděl, že správná cesta je vlevo, i když je tam tma. Jeho instinkty mu říkaly, že má jít vlevo, ale ostatní kot'ata chtěla jít vpravo. Bílá kot'ata šla tedy svou cestou a Flíček tou jeho. V levé, Flíčkové cestě byla tma. Tam byly zavřené dveře. Flíčka se zmocnil strach. Chtěl utéct. Měl zlý pocit, že spadne do velké černé jámy. Ale byl nebojácný kocourek. Požduchl čumáčkem dveře a vešel do obrovské jeskyně. Byl zde postavený vysoký most. Po tomto úzkém kamenném mostě musel přejít na druhou stranu propasti. Mezitím se bílá kot'ata vydala cestou za světlem. Světlo ale bylo jen jejich hořící pochodeň a za rohem čekala na nepřípravená kot'ata past. Kot'ata spadla do jámy a neuměla

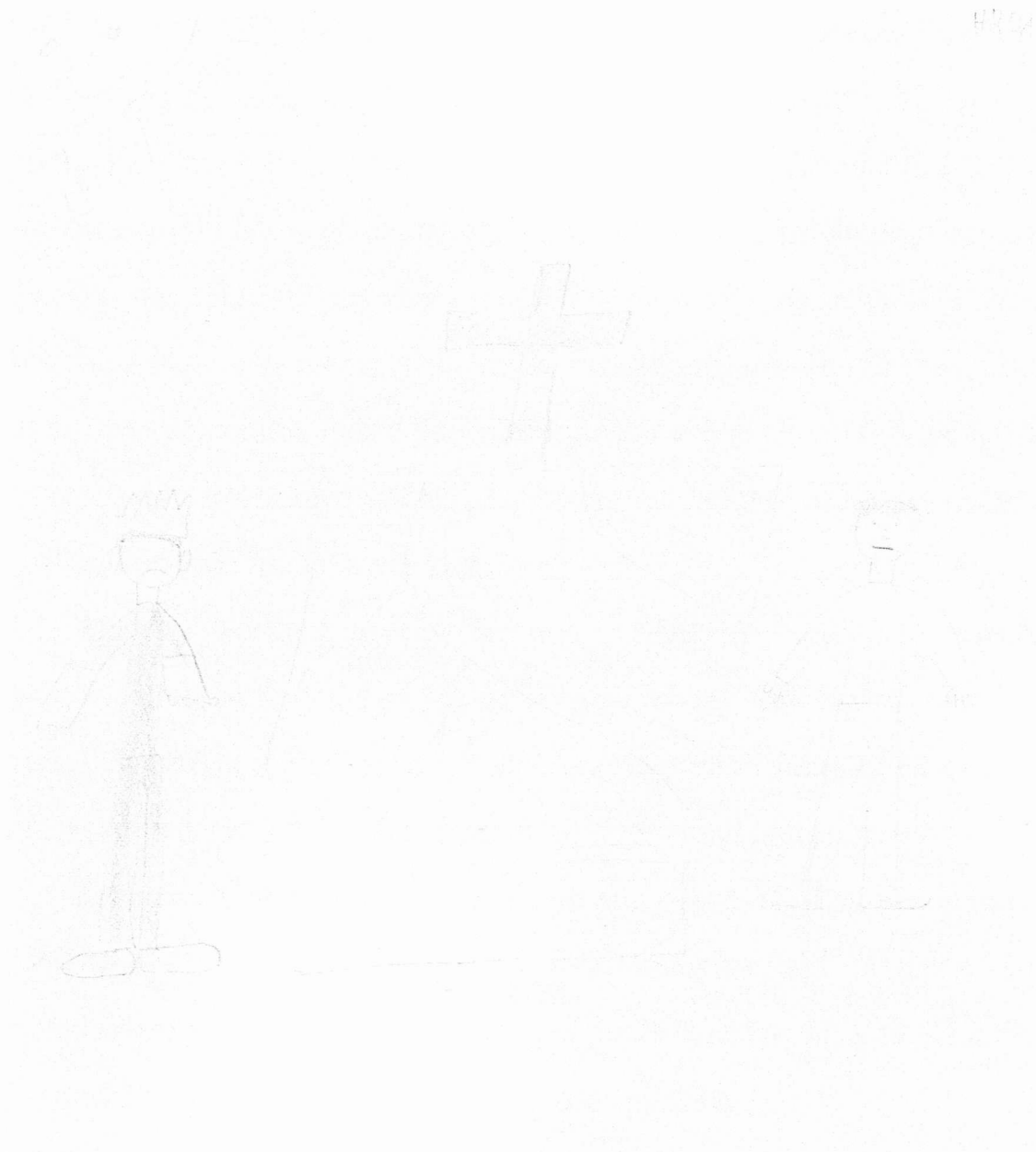
z ní ven. Dole v jámě byla tma, a proto nebyl vidět ani tajný průchod, který by je přivedl zpátky na rozcestí.

Co dělal mezitím Flíček? Flíček pokračoval po kamenném mostě, na jehož konci ležel zelený diamant, který byl potřebný pro ochranu faraonových hrobek. Flíček byl šťastný a odhodlaně se vydal na cestu zpět. Ale ouha. Někde v dálce slyšel slabé mňoukání. Čí mňoukání? No přece bílých koťat, která spadla do jámy. Mňoukala o pomoc. Flíček neváhal a použil diamant k záchraně bílých koťat. Po vysvobození se spolu s koťaty vydal k východu z hrobky, kde je čekala velká odměna. Flíčkoví se dostalo ohromné pochvaly a stal se vůdcem faraónových hlídacích koček. Ostatní koťata se poučila a od té doby se nejen Flíčkoví, ale žádným jiným koťatům nikdo nikdy nesmál a nedělal schválnosti. Vždyť i to odlišné kotě může být to nejlepší.

VERSUEL A DUJE

Bylo nebylo jedno království. V něm panoval král Ceser. Král měl dva syny Versuela a Duje. Versuel byl ošklivý, ale byl chytřejší. Duje byl hloupý, ale silný.

Jednoho dne král Ceser zemřel a bratři se dohadovali o tom, kdo bude novým králem.

Někteří chtěli Duje, protože byl svalnatý, ale jiní Versuela, protože byl chytrý.

Stále se hádali a dokonce se proti sobě utkali. Lidem se tom už nelíbilo. A tak si řekli, že budou o království mezi sebou bojovat. Duje si vzal na pomoc celé vojsko a říkal si: „Čím víc vojáků, tím lépe pro mne.“ Versuel byl chytřejší a věděl, že každá válka přináší lidem zlo. Tak si vymyslel, že musí Duje nějak přelstít. Věděl totiž, že Duje je hloupý a kralování nezvládne, tak se rozhodl, že mu trůn nechá.

Duje začal lidem vládnout, ale lid ho neměl rád, jelikož byl opravdu hloupý a nic dobrého pro zemi neučinil. Lidé chtěli Versuela! Při úsvitu měsíce se mu v hlavě rozsvítilo, začal vzpomínat na svého bratra a bylo mu smutno po rodině. Proto se vydal k hrobu svého otce. Tam se potkal s Versuelem. Postěžoval si mu, že neumí vládnout a také se ho ptal, jestli si kralování nechce převzít.

Moudrý Versuel navrhl, že budou vládnout oba dva. Protože spojení jejich sil udělá pro jejich lid jen to nejlepší. Každý umí něco jiného. Jeden se ubrání silou a ten druhý bystrostí. Minul čas a jejich království jen vzkvétalo. Každý host byl vítán a byl přítelem.

Tyto zvěsti se roznesly po celém širém světě, přijížděly nápadnice z celého světa a Duje i Versuel si našli nevěsty. Od té doby byli všichni šťastní až do smrti. A když oba zemřeli, ptáte se, kdo vládl dál? To se už asi nikdy nedozvíme nebo si to domyslíme.

ZVÍŘECÍ DĚVČE

V jedné daleké zemi někde uprostřed pouště žila paní Šehrezie, která čekala miminko. Šehrezian bylo jméno otce. Narození malé dívky očekávala celá země, jelikož měla mít zvláštní schopnost a tou byla proměna do zvířecích podob. A také porozumění řeči zvířat. Byl v tom ale jeden háček. Její změny byly časově omezeny od desíti let.

Díky tomuto proroctví se stali z Šehrezie a Šehreziána panovníci pouštní země. A jak se předpovědělo, tak se i stalo.

Dívka rostla, mluvila se zvířaty a pomáhala jim. Vlastnila čtyři perské kočky, které ji měly moc rády. Dvě bílé a dvě černé. Dívka rostla, mluvila se zvířaty a pomáhala jim. Stala se zvířecí ochránkyní a rádkyní.

Jakmile děvče oslavilo osmnácté narozeniny, nechali jí rodiče postavit bílý palác a koupili ji mnoho dalších koček. Nikdy se neměla lépe. Ale neměla žádné lidské kamarády. Jen ty zvířecí. Její trápení trápilo i rodiče tak hodně, až z toho onemocněli. Neuběhl ani rok a rodiče samým trápením umřeli. Děvče bylo smutné. Samým trápením ztratilo zvířecí schopnosti.

Dívka se proto rozhodla, že půjde štěstí hledat do světa. Přešla přes dvě pouště, vyschlé studny i palmový kraj. Až tam potkala svého ženicha s modrýma očima, hnědými vlasy a jménem Adaviát. Následující den byla svatba, oba dva se nastěhovali do zvířecího paláce a bylo dobře.

KOUZELNÝ MUFIN

V Egyptě žil chlapec jménem Nunuklin. Každé ráno vstával do školy. Ta škola nebyla vůbec obyčejná, protože byla postavená jako pyramida, psalo se na hliněné destičky a sedělo se na velkých barevných polštářích.

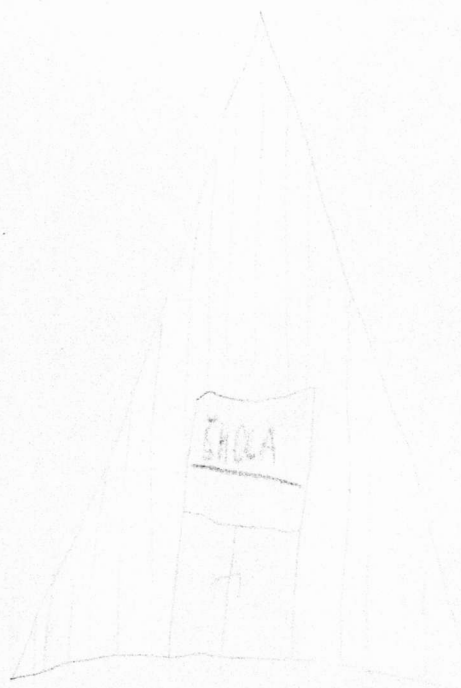
Jednoho dne, když šel Nunuklin do školy, bylo něco jinak. Namísto osmi hodin, které mívali, měli jen dvě. A ještě k tomu je neučila paní učitelka, ale kouzelník. Všichni byli rádi, ale neznali důvod. Nunuklin se odvážně kouzelníka zeptal, kde je jejich paní učitelka. Kouzelník rozvážným hlasem odpověděl: „Nač se ptáš? Lepší je nevědět než vědět, nemyslíš?“ Nunuklin si s otevřenou pusou sedl na polštář a už mlčel.

Po dvou hodinách kouzlení šli všichni na oběd. Ale i tam bylo něco zvláštního. Nebyly slíbené kreветy s ledem, ale jen mufin. Nunuklin měl hlad, zakousnul se do mufina a přemýšlel, kde je jejich paní učitelka.

Sotva spolknul první sousto, uviděl před očima kouzelníka, jak zavírá někoho do hrobky za školou. Ihned přestal jíst, vyběhl z jídelny a rychle běžel za školu na pomoc. Otevřel hrobku a vytáhnul paní učitelku. Ta mu za jeho odvážný čin mnohokrát poděkovala a šla domů. Nunuklin byl ale zvědavý a vrátil se do školy. Chtěl zjistit, jaké se to ve škole dějou nevšední věci. Chtěl vejít do učitelčina kabinetu, podíval se klíčovou dírkou a zděsil se. V kabinetu, kde měl sedět kouzelník, byl profesor Inu, o kterém bylo již dlouho známo, že chce zničit celou školu a pyramidu si nechat pro sebe. To on všechno způsobil. Uzavřel paní učitelku do hrobky, změnil jídelníček a vtělil se do kouzelníka.

Nunuklin ihned vyrazil na egyptskou policii s hrůzostrašným zjištěním. Přijela policie na velbloudech a profesora zatkla.

Všichni si oddechli, kouzelník dál vyučuje kouzlům a paní učitelka spokojeně učí svou třídu. A pokud Nunuklin neumřel, chodí do školy dodnes.

O ZLÉM KRÁLI A HODNÉ KRÁLOVNĚ, KTERÁ NAŠLA KOUZELNOU KORUNU

V království Dvou mešit žil starý král jménem Damír a královna Anastázie. Královna ráda chodila na procházky do jejich rozsáhlých zahrad plné palem, avšak král její radost nesdílel.

Byl tichý, zamýšlený, neustále zamračený a jinak tomu nebylo ani dnes, kdy chtěla jít Anastázie ven.

Když se ho zeptala, zda nepůjde na procházku s ním, jako vždy jen zabručel hlasité „ne“. Smutná Anastázie šla sama, po cestě pomáhala chudým lidem, dávala drobáky sirotkům, povídala si se starými lidmi a na celý svět byla vlídná.

Celou cestu si pro sebe šeptala: „Proč je král tak zlý? Kéž by se tak stalo nějaké kouzlo, které by ho zbavilo zášti a zlosti?“ Sotva to dořekla, uviděla v křoví blýskající se předmět. Protřela si oči, zda ji nešálí zrak. A opravdu. V křoví ležela zářivá zlatá koruna. Anastázie si povzdechla: „Kéž by to tak byla nějaká kouzelná koruna, která by z krále Damíra udělala tuze hodného pána.“ Protože nevěřila na kouzla a čáry, koruny si už ani nevšímala a šla smutně dál k jezírku.

Po příchodu do komnaty se na ni již z dálky usmíval jakýsi muž. Udiveně sledovala svého krále. Milého, hodného a usmívajícího se. „Ta koruna byla jistě kouzelná.“ Pomyslela si Anastázie a hrdě objala svého manžela.

V království Dvou mešit se ze zlého krále Damíra stal hodný král, kterého celý lid uznával. A na hlavě nosil zlatou korunu. Dodnes nikdo netuší, odkud se ta koruna vzala.

O ZÁVODNÍM VELBLOUDOVI

Žil byl jednou jeden závodní velbloud. Říkali mu Blesk. Byl mistrem ve svém oboru. Vyhrál všechny závody, kterých se zúčastnil.

Jednou přišla bída na vesničku, ve které Blesk žil. Hlavní jezírko vyschlo. Ani kapka nezbyla pro našeho hrdinu Bleska. Naštěstí mají velbloudi velikánskou výdrž, proto nezahynul ani Blesk Ale přežít bylo těžké.

Ubývaly týdny a Bleskův trenér se dohodl s jinými trenéry velbloudů, že si dají závod. Bleskovi docházela voda v jeho hrbech. Musel se rychle něčeho napít, jinak by se závodu nezúčastnil.

Blesk byl smutný. Zúčastnil se všech závodů, které mu jeho trenér nabídl a teď nemohl. Šel si lehnout.

Najednou uslyšel slaboulinký hlásek, slaboulinké „haló“. Podíval se a v dálce uviděl muže. Byl to muž z vesnice. Lákal ho za ním. Když došli do vesnice, radostně řekl: „Voda! Voda! Nedaleko vesnice je řeka!“

Blesk utíkal tak rychle, jak mu síly stačily, napil se vody z řeky, udělal si ve svých hrbech zásoby a hned byl zase plný síly a radosti. Věděl, že může závodit.

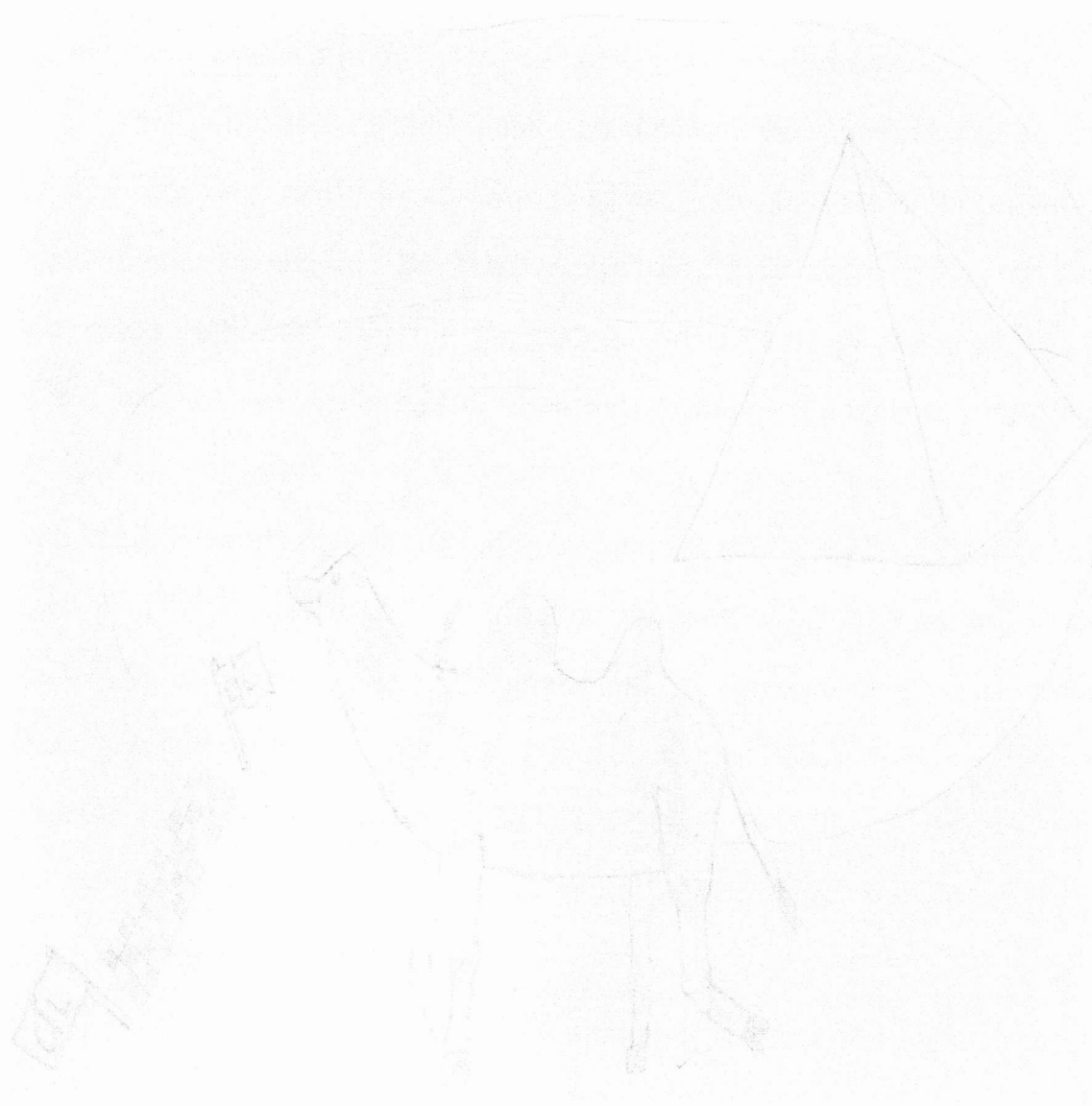
Až tehdy, když velbloud Blesk se svým trenérem došli na velký velbloudí stadion, uviděli, že to není jen tak nějaký závod. Ale mistrovství světa v pozoruhodných sportech. Dostali strach. Blesk byl velmi pod tlakem.

Jakmile se otevřely boxy, vyběhl, nedíval se kolem sebe, na nic nemyslel, jen utíkal.

Soupeři ho předbíhali, někteří klopýtali, jiní se mu smáli, ale Blesk

nic nevzdával. Bojoval až do konce. A to se mu vyplatilo. Závod vyhrál.

Když se velbloud se svým trenérem vrátili do vesnice, všichni se moc radovali, že se Blesk překonal a neměl strach. Vyhrál nejen obyčejný závod a mistrovství světa pozoruhodných sportů, ale vyhrál závod sám se sebou. Protože nevzdal boj o vodu a o svůj život, stal se vzorem všech vesnických velbloudů, všechny závody vždy vyhrál a od té doby neměl nikdy nikdo strach. Z ničeho.

ZLATÝ NÁHRDELNÍK

Jedno staré město Hybštajn mělo dva krále. Krále Abysta čtvrtého a krále Sustranmula jedenáctého. Podle dávných legend v každém velkém městě byli vládci dva. Avšak tito dva králové se neměli rádi.

A tak se jednoho dne král Abysatus rozhodl, že doprostřed města postaví zed', která bude rozdělovat město na dvě poloviny a tím se králové nemusejí hádat o to, co komu patří. A stalo se.

Král Abysatus poslal posla za králem Sustranmulem, aby mu předal zprávu. Král si zprávu přečetl, ale s rozdělením rozhodně nesouhlasil. Myslel si, že když nechá postavit zed', bude mít král Abysatus větší část města a tím pádem i větší část země a moci.

Dlouho se nerozmýšlel a poslal posla se zprávou zpět. Král Abysatus měl vztek a chtěl bojovat. Avšak dcera krále Sustranmula a syn krále Abysatuse nechtěli, aby bojovali proti sobě. Proč? Protože se měli moc rádi, chtěli se vzít a pokud by byla válka, tak by ze svatby sešlo. To ale žádného z králů nezajímalo a vyhlásili proti sobě válku. Bohužel Sustranmul netušil, že Abysatus vlastní kouzelný náhrdelník, se kterým vyhraje všechny bitvy, do kterých se kdy vydá.

Král Abysatus díky náhrdelníku opět bitvu vyhrál a krále Sustranmula zavřel do žaláře.

Dcera krále Sustranmula byla zklamaná ze zmařilé lásky, a proto se převlékla za prosté děvče z města a šla prosit krále Abysata, aby pustil krále Sustranmula ven. Král Abysatus nebyl hloupý král a zjistil, že je to dcera krále Sustranmula. Byla to chytrá Bumungo.

„Pustím ho pod jednou podmínkou. Budeš muset vymyslet za pouhých dvacetčtyři hodin pohádku, která bude mít přesně tři sta čtyřicet tři slov.“

Bumungo byla ale natolik vzdělané děvče, že pohádku vymyslela. Vyžrála na krále a on musel jejího otce pustit z žaláře na svobodu. Oba králové se za několik měsíců udobřili a svolili ke svatbě princezny Bumungo a prinze Onura. Ptáte se, co bylo s kouzelným náhrdelníkem? Ten byl uzamknut v železné truhle a už nikdy nebyl použit.

Kdo je zvědavý, jakou pohádku Bumungo vymyslela, otočí stránku. Můžete si ji přečíst a spočítat si počet slov. Je jich opravdu tři sta čtyřicet tři?

KRÁL A ZVĚŘINEC

Bylo anebo nebylo? Já myslím, že bylo. Za hlubokými písčitými dunami a za velkými skalami bylo velké království se zlatými věžičkami, ve kterém žila malá i velká zvířata a král. Král byl zlý. Hodně zlý a zvířata rád neměl. Jak ale k tomuto zvěřinci přišel, když je rád neměl? Počkejte, musíme začít pěkně od začátku.

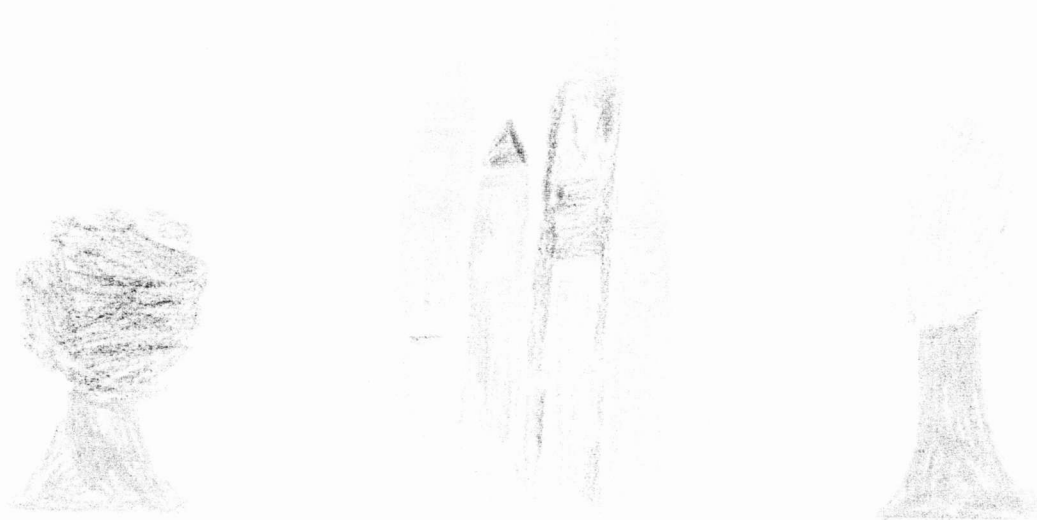
Jednoho dne král řekl, že nechce, aby v jeho království byl zvěřinec. Když v tom přišel mladý muž a zeptal se: „Vaše veličenstvo, nechtěl byste nějaká zvířata?“ Král odmítl. „V žádném případě! Mladý muži, nechci nic takového!“ Rozkřikl se!

Druhý den muž přišel znovu, ale odešel s nepořízenou. Tak se to opakovalo několik dní. Přemlouval krále tak dlouho, až nakonec svolil. A zvířata si nechal.

Co se ale nestalo? Zvířata mu rozdupala celou zahradu. Všechny květiny byly polámané a stromy byly pošlapané!

A tak další den ráno nešel muž za králem, ale král za mužem. „Vemte si ta zvířata zpět. Nechci už tady takový zvěřinec!“ Mladý muž byl velmi zarmoucený. „Co já si s něma mám počít? Budu muset ta nebohá zvířata zabít. Nemohu se o ně starat a vy máte přece tolik místa v zámecké zahradě.“ V tu chvíli pookřálo králi srdce. Přece nezabije tolik zvířat! „To je strašné.“ Pomyslel si král. Muž mu řekl, že si musí zvířata ochočit, že je musí naučit slušnému chování a když to udělá, stanou se z nich kamarádi a oni budou jeho pomocníky.

Král uposlechl jeho rad, sžil se se zvířátky a opravdu mu zvěř pomáhala. Hráli si spolu a postupně se ze zlého krále stával milý a láskyplný král. Ani zahrada už nebyla zničena. Pomáhal nejenom zvířatům ale i nemocným lidem.

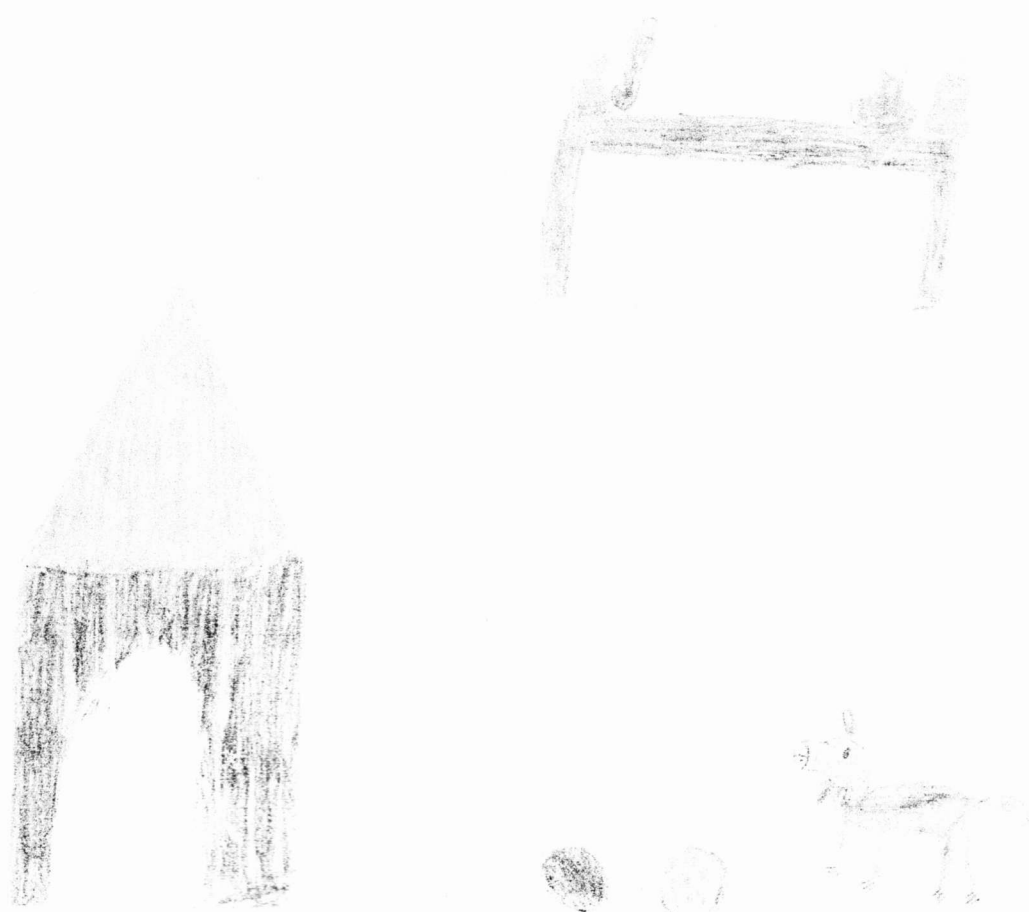

Hrál si nejen se zvěří ale i s jinými dětmi a celému království se vedlo moc dobře.

Rozhodl se, že půjde a poděkuje mladému muži. Ale nikde ho nenašel. Kde byl? Ten už asi pomáhal jinému králi zbavit se jeho špatných vlastností.

PES ALIDINGO A JEHO PYRAMIDA

Byl jednou pes Alidingo a žil v psím harému kdesi daleko od Alláhova města. Přebýval venku v malé pyramidě. Jak si tak Alidingo poskakoval po písku, šlápl na ulomené dřívko a najednou bum. Propadl se někam a uslyšel zvuk. Alidingo byl v chodbě, ke které našel tajný vchod do turecké laboratoře. Vešel dovnitř a viděl miliony vzácných lahviček. Byl celý v údivu a nechtěně shodil jednu z lahviček. „Honem pryč!!“ A utíkal zpět ke své pyramidě.

Nedalo mu to spát, a proto se další den vydal na stejné místo. Šlápl na dřívko, ale nic. „Co to je? Kde to je?“ To ale nevěděl, že muži v hábitech a turbanech na hlavě Alidinga pronásledovali a tajnou laboratoř přemístili.

Ale ani pes nebyl hloupý a svým psím čenichem si laboratoř vyčenichal. Opět šel dovnitř.

Rozhlížel se a četl názvy napsné na lahvích. „Lektvar vznešenosti, alláhův lektvar, lék proti kobřímu uštknutí, alikemmarův lék.“ Nápisům nerozuměl, zatočila se mu hlava a upadl. Ovšem směla stála na jeho straně a Alidingo svým ocáskem přibral jednu z lahviček, ta se vylila a on zpanikařil. „Co se tady děje? Kdo je tam?“ Uslyšel z povzdálí. Schoval střeptiny za skříň, slíznul rozlitou tekutinu a schoval se za velké zrcadlo. Chodbou se rozléhalo hlasité: „MmmmmRrrr rrrrVv vvvvvvR rrrr rrGgggg ggggg.“ Alidingo se zvětšoval, zvětšoval, zvětšoval a hned si pomyslel, že pravděpodobně vypil lektvar na zvětšování.

V tu chvíli už stáli před psem ti tajní černoši s turbany. Jeden z nich běžel psíkovi na pomoc. Vybral správný protilék a dal lektvar Alidingovi vypít. Vzápětí byl zase malým pejskem.

Od té doby jsou veškeré turecké laboratoře zavřeny pro případ, že by je někdo vyčenichal a lidé se naučili žít bez kouzelných lektvarů. Z Alidinga se stal vrchní hlídač města a žádná špatnost neunikla jeho vytříbenému čichu.

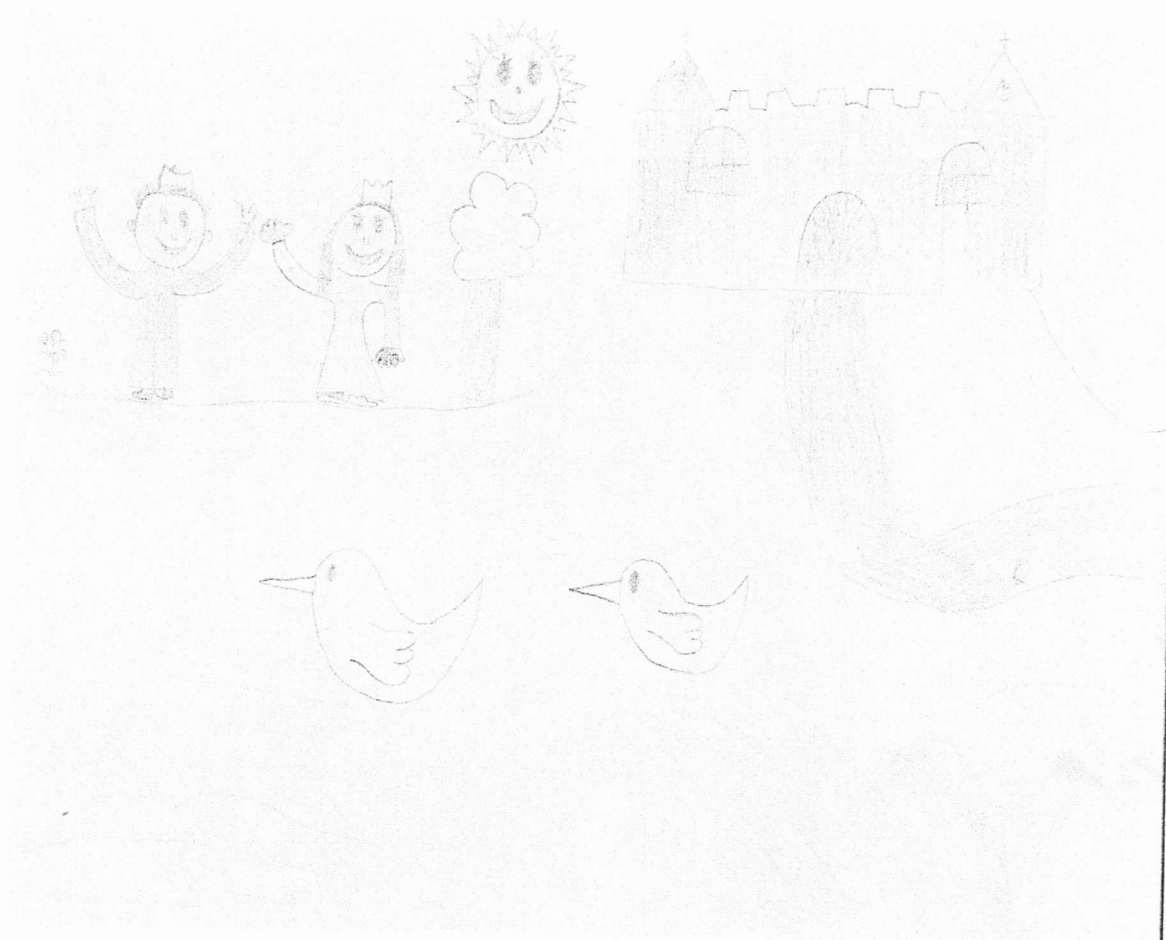
O BÍLÉ LABUTI

V jedné daleké zemi Smaragdového moře panoval král, který měl krásnou dceru Daquayz. Tu nadevše miloval. Nemilovala ji ovšem královna, která byla její macecha. Protože chtěla sama panovat. A právě v tom ji překázela princezna Daquayz, které chtěl král darovat celé království. Macecha si řekla: "Přece to takhle nemůžu nechat!" a vyhledala vyhlášenou čarodějnici. „Čeho žádáš královno?" ptala se. „Slyšela jsem, že umíš mnoho kouzel, tak jsem tě přišla požádat, abys mi pomohla zbavit se princezny, která mi brání v panování. Přeměň jí v černou labuť a bohatě se ti odměním." „Bude to těžké, ale pokusím se", řekla čarodějnice.

Druhého dne se čarodějnice objevila v komnatě, kde princezna spala. V pytli měla schovaného hada. Kobru královskou. Ta ji uštkla do prstu a princezna se proměnila. Neproměnila se v černou labuť, ale v krásnou bílou labuť, protože neměla černou duši. Byla hodná a bez hříchu. Labuť se hned vznesla z postele a odletěla do sousedního království.

Usadila se na hladině žluté řeky a začala zpívat. „Kdo to pak překrásně zpívá? A proč je ten zpěv, tak smutný"? Ptal se princ Joana, který se procházel u posvátné žluté řeky. „Och, to je krásná labuť", řekl princ a hned ji lákal ke břehu a nabízel ji pochoutku. Nemusel ji dlouho pobízet, protože labuť byla po dlouhém letu unavená a hladová. Od té chvíle princ chodil k řece častěji a s labutí si hrával. Od nikoho jiného se pohladit nenechala. Jen od prince.

Často z vody vyšla, lehla si princi k nohám a smutně zpívala. Princ si labuť tak oblíbil, že ji na rozloučenou políbil na křídlo. V tu chvíli se labuť proměnila v krásnou princeznu s dlouhými černými vlasy. Princ na nic nečekal, políbil ji znova a ihned si jí odnesl k sobě domů. Macecha se zlostí propadla do země a princezně Daquayz zůstalo celé království.

Tak, jako všechny naše pohádkové příběhy skončily dobře, tak i životní příběh krále Šahrijána, královny Šahrazád a jejich dvou dětí skončil více než šťastně.

Protože tam, kde je štěstí, láska a mír se nemůže nikomu vést zle.

To jsme my, autoři.

